

zena jen na zaměstnance skupiny A, kteří svými zvláštními úkony dílovedoucích zasloužili si již dříve lepšího hodnocení svých prací. Posuzuje-li se věc s hlediska těchto zákonných zásad, vyplývá z nich, že nemůže žalobce opodstatniti svůj nárok na zařazení do platové skupiny I. § 45 vl. nař. pouhou skutečností, že za dřívějšího platového systému byl zařazen do stejné skupiny A, v níž platově byli i dílovedoucí, neprokázal-li, že při své služební činnosti dosáhl jmenováním místa dílovedoucího a nelze souhlasiti s názorem dovolatele, že místo »dílovedoucího« stalo se během času jen prázdným titulem, neboť to byl právě podstatný znak, kterým se tito zaměstnanci — zvláštním hodnocením jejich činnosti — lišili od jiných podúředníků skupiny A, na př. od dílenských řemeslníků. Jen těmto dílovedoucím byla přiznána ustanovením § 89 vlád. nař. I. platová stupnice podle § 45 tohoto nař. a takto odměněna byla jejich vyšší kvalifikace, která za platnosti dřívějšího platového systému nebyla v platu příznivěji odstupňována v podúřednické skupině A. Pro posouzenou věc nemá podstatný význam, jakého druhu práce konal žalobce v poměru k dílovedoucím, ano jest nesporné, že žalobce nebyl nikdy jmenován dílovedoucím. Bylo-li v § 103 vl. nař. výslovně ustanoveno, že se jen dílovedoucí při převodu do nové platové úpravy zařadí na služební místa »dílenských četařů« v platové skupině I, není třeba zkoumati, zda i jiná služba v podúřednické skupině A by byla souznačnou se službou dílenských četařů. Dovolání mylně doličuje, že prý kategorie dílovedoucích v době účinnosti vlád. nař. čís. 15/1927 již neexistovala, a snaží se marně výhody vlád. nař., přiznané jen dosavadním dílovedoucím, rozšířiti na veškeré podúředníky skupiny A. Provedení vl. nař. čís. 15/1927 ukázalo, že tu byli dílovedoucí pro služební místa dílenských četařů, a dovolání samo přiznává, že státní správa převedla do platové stupnice I. podúředníky dílenské, kteří získali titul dílovedoucích, i když neměli čety. Předpis § 89 vl. nař. však přiznává platovou skupinu I. všem dosavadním dílovedoucím, ať měli četu čili nic, kdežto ostatní t. zv. »dílenské« skupiny A bylo podle § 42 zařaditi do platové stupnice II. služebních míst podúřednických. Tyto jasné předpisy vlád. nař. marně se snaží dovolání jinak vyložit, dovolávajíc se důvodové zprávy k tomuto nařízení, jež však otázku, o niž tu jde, neřeší. Tím, že žalobce dosáhl stejného platu zařazením do podúřednické skupiny A, nestal se ještě dílovedoucím, ani nenabyl práv jen s tímto místem »dílovedoucího« v § 89 vl. nař. spojených. Poukazuje-li dovolatel k ustanovení § 40 služebního řádu, jest jen podotknouti, že vládním nařízením čís. 15/1927 byla provedena nová úprava platových a některých služebních poměrů zaměstnanců čsl. státních drah s derogačními účinky v § 149 vl. nař. a v §§ 210 a 214 plat. zákona vytčenými. Jinak se odkazuje dovolatel ke správným důvodům napadeného rozsudku.

Čís. 11522.

Nemocenské pojištění (podle zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n.) nevztahuje se na ústavní léčení příslušníků pojištěncovy

rodiny. Náklad s tím spojený, pokud není uhrazen náhradovou částkou určenou ministerstvem veřejného zdravotnictví v dohodě s ministerstvem sociální péče, musí hraditi pojištěnec, pokud jej měl podle zákona učiniti sám.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1932, Rv I 370/31.)

Český zemský fond domáhal se na žalovaném, zřízenci elektrárny, zaplacení za ošetřování manželky a syna žalovaného ve všeobecné nemocnici pokud nebylo ošetřovné zapláceno nemocenskou pojišťovnou, a opřel žalobu o §§ 91, 141 a 1042 obč. zák. *Procesní soud prvního stolu* žalobu zamítl. *Důvody:* Podle § 95 zák. ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. v doslovu novely ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n. má pojištěnec nárok i na nemocenské ošetřování příslušníků rodiny a podle § 150 tohoto zákona jest pojišťovna povinna nahraditi nemocnici za ošetřování příslušníků rodiny ve veřejných nemocnicích, poskytne-li se na poukaz pojišťovny léčení a ošetřování, určitou část nákladů a výši této náhradové částky určí ministerstvo veřejného zdravotnictví v dohodě s ministerstvem sociální péče. Tato zákonitá ustanovení dopadají na souzený případ, jakž vyplývá z rozsudku pojišťovacího soudu, pročez okresní nemocenská pojišťovna pojišťovacím soudem byla odsouzena, by veřejné nemocnici zaplatila tolik, kolik má platiti podle nařízení ministerstev. Podstata nemocenského pojištění záleží v tom, že pojištěnec platí peněžité příspěvky a získává za to právo, by sám a jeho příslušníci rodiny, onemocní-li, dostali bezplatně ošetřování. Povinností nemocenské pojišťovny jest, by hradila tyto výlohy a, pakliže dle zákona nebo nařízení nezaplatila celý výlohy, nemůže to býti na újmu pojištěnci, jenž splnil veškerou povinnost platební, zaplativ předepsané pojišťovací příspěvky. Nemohla tudíž přijíti v úvahu ustanovení §§ 141, 91, 1042 obč. zák., by se ustrojila povinnost hlavy rodiny, by pojištěnec převzal výlohy dalšího ošetření, které pojišťovna nehradí. Zejména an mu zákon tuto povinnost výslovně neukládá. Své povinnosti jako hlava rodiny splnil žalovaný, pojistiv se proti nemoci a zapraviv pojišťovací příspěvky. *Odvolací soud* uznal podle žaloby. *Důvody:* Podle § 95 poj. soc. zák. ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. má nejen pojištěnec nárok na nemocenské ošetřování, t. j. zdarma lékařskou pomoc, jakož i potřebná léčiva a jiné therapeutické pomůcky pro sebe, nýbrž i příslušníky své rodiny. Pokud se týče léčení a ošetřování ve veřejné nemocnici, rozeznává zákon v §§ 149 a 150, zda jde o pojištěnce samého, či o příslušníky jeho rodiny. O hrazení nákladů za léčení a ošetřování příslušníků rodiny stanoví § 150, že náklady na jich léčení a ošetřování ve veřejných nemocnicích pojišťovny platiti nemusí. Poskytne-li však na poukaz pojišťovny léčení a ošetřování, je pojišťovna povinna nahraditi nemocnici »určitou část« nákladů ve výši, kterou určí ministerstvo veřejného zdravotnictví v dohodě s ministerstvem sociální péče. Co tedy zákon o sociálním pojištění stanoví ohledně třetích osob, může se vztahovati jen

na povinné pojištění ze zákona, nikoliv na případ, pokud třetí osoba ke smlouvě zvlášť nepřistoupila. Nemocnice pokud se týče zemský fond nemá proti nemocenské pojišťovně nárok ani povinnost. Nemocenská pojišťovna zaplatila podle stanov část léčebného za příslušníka rodiny žalovaného, za syna 60 Kč a za manželku 50 Kč, avšak tím uspokojila nárok svého smluvníka, žalovaného, nikoliv však nárok nemocnice. Zbytek léčebného musí hraditi osoby, jež na základě veřejno-právního titulu jsou k tomu povinny, totiž osoby z titulu příbuzenského k výživě povolané, podle § 1042 obč. zák. Názor prvního soudce, že léčebné takto vzniklé musí podle zákona hraditi nemocnice, pokud se týče žalující zemský fond, postrádá oprávněnosti. Podle § 150 cit. zák. není nemocenská pojišťovna povinna, zaplatiti náklady těchto ošetrovacích nákladů za příslušníky rodiny pojištěncovy. Nejsou totiž podle zákona sami příslušníci, pokud se týče pojištěnci ohledně svých příslušníků pojištění co do nákladu na ostatní léčení. Z toho plyne, že pojištěnec v případě ústavního léčení příslušníka rodiny jest podle zákona povinen, náklad tento nahraditi nemocnici, jelikož — jak uvedeno — na tento případ se jeho nemocenské pojištění nevztahuje.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání opřené o dovolací důvody § 503 č. 3 a 4 c. ř. s. vytýká v pravdě napadenému rozsudku jen mylné právní posouzení věci, ale činí tak neprávem, neboť odvolací soud správně vystihl rozdíl mezi předpisy §§ 149 a 150 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. a správně vyložil, že se podle těchto předpisů nemocenské pojištění nevztahuje na ústavní léčení příslušníků pojištěncovy rodiny (§ 96 zák.) a že tudíž náklad s tím spojený, pokud není uhrazen náhradovou částkou určenou ministerstvem veřejného zdravotnictví v dohodě s ministerstvem sociální péče, musí hraditi pojištěnec, pokud jej podle zákona měl učiniti sám. Dovolání se proto odkazuje na správné důvody napadeného rozsudku, jež se plně kryjí se zdejším rozhodnutím uveřejněným ve sb. n. s. pod čís. 11046 a souhlasí se stanoviskem zaujatým ministerstvem zdravotnictví a tělesné výchovy v oběžníku ze dne 26. dubna 1928 č. 12888 otištěném v knize Dr. Jiřího Pleskots »Zákon o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří« v Praze 1931, str. 194. Dovolání neprávem odkazuje k zdejšímu rozhodnutí ze dne 4. září 1930 R I 339/30 uveřejněnému ve sb. n. s. pod čís. 10106, z jehož důvodů jest nad veškeru pochybnost jasno, že se nevztahuje na případ, kde ústavní léčení bylo poskytnuto rodinnému příslušníku pojištěnce, nýbrž samému pojištěnci.

Čís. 11523.

Pojišťovací smlouva.

Stanoví-li pojišťovací podmínky, že, nebyla-li následná premie za-